

Узден Брум

СОЛЕНИЯТ ВКУС
НА ВЪИТЪРА

epa

ИЗАБЕЛ БРУМ

СОЛЕНИЯТ ВКУС НА ВЯТЪРА

My Map of You
Copyright © 2016 by Isabelle Broom
All rights reserved.

© Красимира Абаджиева – превод
© Фиделия Косева – художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2019

Мила Холи,

Ти не ме помниш, но аз мисля за теб всеки ден. Аз бях в деня на раждането ти и те виждах всеки ден до петата ти година. Съжалявам, но когато четеш това писмо, няма да съм между живите. Не знам дали майка ти Джени е споменавала за мен, но аз съм леля ти Сандра, нейната сестра. Или по-точно бях нейната сестра, тъй като майка ти почина, когато ти беше само на осемнайсет, за което ми е много мъчно. Тревожех се, че тя не ми се обажда, но за мой срам доскоро страхът и надеждата ме възпираха да науча истината... Надявах се, че ме е забравила, че се е отказала от мен. Ето това заслужих накрая.

Сигурно имаш много въпроси. За мен и за майка ти, защо ме нямаше, докато растеше. Опасявам се, че вече нямам време да им отговоря. Надявам се, ако дойдеш на Закинтос, в къщата, където всичко започна, да намериш част от отговорите сред разрухата, която оставям.

Много съжалявам, че не се познавахме добре, Холи, и се надявам, че ще намериш онова, което търсиш в живота.

*С цялата ми обич,
Сандра*

П.П. Ключът е под саксията.

– Дами и господа, след малко започваме да се спускаме над Закинтос. Моля заемете местата си, изправете облегалките и закопчайте предпазните колани.

Слънцето се спускаше в унес и гледката беше повече от зашеметяваща. Лъчите се отразяваха в морската шир, а в далечината се издигаха високи и ниски планински вериги. Самолетът зави на запад и се насочи към пистата, а морето сякаш се надигна с почти застрашителна скорост. Холи зърна известния остров на костенурките, за който чете толкова много през последната седмица. На няколко мили от брега той наистина приличаше на изплуваща от морето костенурка. Част от пътниците също го бяха забелязали и ахкаха радостно.

Мярна се плаж с хора, които се наслаждаваха на последните слънчеви лъчи. За пръв път след един кратък миг призори Холи усети нов прилив на въодушевление.

Летището беше едва ли не призрачно спокойно след лудницата на „Гатуик“. Имаше само двама служители, като единият леко й намигна, докато й връщаше паспорта. Имаше две въртележки с багаж и Холи зачака куфара си.

Две момичета, които изглеждаха на осемнайсет, застанаха до нея.

– Веднага тръгваме на живот – каза по-нисичката на приятелката си. И двете бяха подходящо облечени – с възкъси джинсови панталонки, ярки потници и пластмасови слънчеви очила, закрепени в косите.

– Гледай да не ми свиеш миналогодишния номер с оня барман. Взе ключа от стаята, за да го чукаш, и спях на шезлонга.

– Споко, никакви бармани повече! От последния хванах „рачета“.

Последва смях не само от страна на дребничката брюнетка, а и от групата момчета, които стояха на крачка от тях.

– Все казваш, че няма да правиш така, и пак го правиш – обобща приятелката.

Холи се запита как така пътуват на тази възраст. Когато тя беше на осемнайсет, за пръв път живееше сама и едва се прехранваше, камо ли да си купува самолетни билети.

Разсея се и пропусна първото завъртане на багажа. Момичетата стовариха огромните си розови куфари и в този миг Холи зърна своето невзрачно черно куфарче да се клатушка на лентата. Беше му вързала синя панделка. Зарадва се, че е преживяло дългия път. Издърпа дръжката, стисна чантата си и излезе сред маранята.

Знаеше, че в Гърция е много по-горещо, но за пръв път се почувства като във вряла вана. Усмихна се на мига, раменете ѝ се отпуснаха, а сетивата ѝ потръпнаха в очакване на нови усещания. Асфалтът пареше през обувките ѝ като препечена филийка. Продължи да се усмихва, докато шофьорът на таксито натовари куфара ѝ в багажника. Беше с една глава по-нисък, с прошарена коса, набръчкано лице с тъмнокафявия цвят на чая „Билдърс“ и с износени джинси. Джинси! Как ги търпеше в тази жега!

Холи извади адреса на леля си, подаде го на шофьора и се усмихна смутено, тъй като той замига в недоумение и попита:

– Хотел?

– А, не. Къща. Извинявайте, но за пръв път съм тук.

– О! Първи път Закинтос? Първи път Гърция?

Холи не можеше да откъсне очи от планините, тревистите поля и дърветата с усукани възлести стволоче покрай шосето.

– Да, за първи път в Гърция.

– Сама? – попита мъжът, сякаш това бе необичайно.

– Да – внимателно рече тя. – Сама.

– Няма съпруг? – Тонът му беше закачлив и Холи пак се усмихна.

– Не. Само аз.

Докато минаваха край таверни, недостроени сгради и магазини за сувенири, Холи си каза, че може би не беше разумно да казва на непознат, че е сама в чужда страна. В Лондон това не се прави. Тя дори не поглеждаше таксиджиите в очите. Но тук беше спокойна. Шофьорът изглеждаше дружелюбен и ненаатрапчиво общителен. Холи вярваше на интуицията си и тя ѝ подсказваше, че няма за какво да се тревожи.

Криволичеха по тесни пътища, покрай кози, мотопеди и туристи. Радостното възлнение на Холи премина в притеснение. Какво ли щеше да завари в къщата на леля Сандра? Дали някой не беше изчистил и изхвърлил всичко ненужно? Дали нямаше да намери мухлясала храна, мръсни чаршафи и други гадости? Поеха по стръмен хълм и Холи се сети, че не си беше взела нито вода, нито храна. Дано къщата не беше твърде отдалечена.

На следващия завой видя малък супермаркет и барче. Лампите им осветяваха сумрачната улица. Шофьорът погледна адреса и кимна.

– Дотук сме. Колата не може да върви по-нататък.

Отвъд ниската ограда до пътя се виеше тясна каменна пътека. На стотина метра имаше две къщички. Светлини не се виждаха. Холи пое дъх, подаде двайсет евро на шофьора и отказа да вземе рестото.

– Тук казваме „Евхаристі!“ – благодари той, стисна приятелски ръката ѝ и потегли.

Холи опитваше да не обръща внимание на пърхащите като обезумели пеперуди в стомаха си. Стегни се, повтаряше си тя, хайде, действай! Потътри куфара по каменната пътека и след малко се озова пред къщата, която знаеше от модела и която означаваше толкова много за майка ѝ, че тя бе пазила спомена до деня на смъртта си. Въпреки горещината Холи усети ледени тръпки и стомахът ѝ се сви, сякаш беше усукан с бодлива тел.

Макар и позната, къщата я плашеше и тя не можеше да помръдне. От две седмици си беше представяла този момент. Очакваше изненадата, но не и вълната от бушуващи чувства. Но какво толкова? Това беше само една къща! Защо се страхуваше?

Страхуваше се, и то много.

Забеляза голямата саксия до верандата. Вероятно саксията с ключа. Пристъпи бавно, потисна колебанието и страха и я отмести. Ключът блестеше на каменните плочи.

Ами ако къщата тънеше в мръсотия и плесен? Ами ако дрехите още миришеха на леля ѝ? Ами ако се озове в свят, в който не е готова да бъде?

Протегна треперееща ръка към ключалката. Щрак. Вратата се отвори.

Въздъхна с облекчение, тъй като долови мирис на почистващ препарат. Неоправдани се оказаха и опасенията ѝ за купища боклуци. Беше подредено и чисто.

Остави куфара и чантата. Чувстваше се като неканен натрапник. Повтаряше си, че това е вече нейна къща и няма защо да се притеснява, ала сърцето ѝ биеше силно, сякаш искаше да изхвъркне. Къщата беше принадлежала на човек, който я познаваше, но за нея бе напълно непознат. Почти ѝ премалая и пред очите ѝ се завъртя рояк черни точки.

Огледа се за нещо, за което да се хване и облегне. Къщата беше с отворен план, имаше маса, столове, диван с жълто одеяло, ниска дълга масичка и голяма ваза с розови цветя.

Ваза с цветя? Някой я беше оставил, преди тя да пристигне.

Холи се подпря на облегалката на дивана. Дишаше учестено и по гърба и ръцете ѝ се стичаше студена пот. Загледа се в цветята. Бяха много красиви и ѝ възвърнаха спокойствието. Чувството, че е влязла в чужда къща, изгаряше лицето ѝ и то запламтя, докато вървеше към стъклените врати с тънки червени завеси в дъното на хола. Отвори вратите към задния двор и стъпи на белите и меденожълти плочи с редица саксии. В дъното имаше ниска ограда и завеса от буйни преплетени растения до стръмния склон. Виждаха се короните на

дърветата в низината. Холи изпита радостно чувство на свобода и спокойствие, покатери се на оградата и остана без дъх – досущ безкраен син гоблен, пред нея се ширеше безбрежното море.

Стоя на оградата дълго и се наслаждава на успокояващото очарование на водата и на тихото жужене на насекомите в дърветата.

И все пак трябваше да се върне в къщата и да провери какво има в шкафовете и под леглата с чувството на дежавю, което я измъчваше от мига на пристигането.

Била ли е някога тук? Вероятно да...

Сандра ѝ беше писала, че я е виждала всеки ден, докато станала на пет. Тук или в Англия? Ако майка ѝ пазеше модела на къщата толкова дълго време, тя вероятно беше живяла в нея.

Холи слезе с неохота от оградата с прекрасната гледка, вдиша топлия вечерен въздух и стоически се върна в къщата.

Имаше две спални и едната несъмнено беше на леля ѝ. За разлика от другата част на къщата, тук беше претърпкано с всякакви джунджурии, но леглото беше оправено, с идеално опъната покривка. Другата стая пък беше празна с изключение на малък гардероб и двойно легло. Двете стаи гледаха към широк балкон. Взря се през прашния прозорец и видя маса и столове.

Чувстваше се доста неудобно в стаята на леля си. Освен силния мирис на почистващ препарат долови леко ухание на лавандула. Сред изоставените прашни купчинки с бижута на тоалетката и провисналите, отчаяни копринени шалове на рамката на огледалото цареше задушаваща тъга.

Холи се отказа от намерението си да разгледа всичко. Притеснението и неудобството ѝ надделяха. Нямаше търпение да излезе по-бързо навън. Грабна чантата, пхна ключа в джоба си, затръшна външната врата и се затича по каменната пътека. Искаше да пийне вода, а може би и нещо по-силно.

*

– *Калиспера!* – усмихна се мъжът зад тезгяха в малкия супермаркет.

Вече достатъчно далеч от къщата, Холи се беше поуспокоила и успя да кимне.

– Здравейте!

Купи вода, сирене, хляб, мляко, тоалетна хартия и няколко кисели млека. Не беше яла от сутринта и коремът ѝ стържеше.

– *Ти канис?* Как си? – усмихна се отново мъжът. Беше петдесетинагодишен, с голяма, тук-там прошарена черна брада и огромно шкембе, което опираше в тезгяха. Холи разбра, че я учи на гръцки, и отвърна неуверено:

– *Ти канис?*

Той се засмя и протегна ръка.

– Аз съм Костас.

– Холи.

– За пръв път ли си в Закинтос?

Неизбежният въпрос.

– Да.

– Значи приятелка на Ейдън.

Холи го погледна въпросително.

– Тук ли си се настанила? – попита усмихнатият Костас и посочи пътеката, по която беше дошла. Не знаеше какво да отговори. Как да обясни на непознат грък, че е наследила къща от непозната жена в непозната страна? Кимна и му подаде няколко банкноти.

Костас върна рестото в очакване на отговор. Ако работеше тук, той сигурно познаваше леля й, и то добре.

Алкохол. Имаше нужда да пийне. За късмет близкото барче беше отворено. Холи остави торбите на пода и седна на едно от високите столчета на бара. Поръча си голяма чаша червено вино. Сърцето й туптеше силно и не знаеше как да го успокои.

– Как си, мила? – попита барманката, наведе се над тезгяха и леко прошареният кок на върха на главата й се олюля застрашително.

Холи долови йоркширски акцент.

– Добре, благодаря.

– Да не би да си видяла призрак? – пошегува се жената.

Барманката почти позна, ала Холи кимна и отвърна, като отпи глътка:

– Имах тежък ден. Виното е чудесно.

– Местно вино, от селото. По-хубаво е от вносните италиански или от всякакви други боклуци. Не бива да ти казвам – прошепна жената, – ама от Костас можеш да си вземеш цял литър за три евро.

Холи се сети за бутилките пино гриджо – всяка по двацет и пет лири – които Рупърт поръчваше, и едва не се задави. Това вино беше много по-хубаво. Най-вероятно утре щеше да се събуди със страхотен махмурлук, но какво от това!

– Благодаря, че ми каза. Дано шефът ти няма против.

– Аз съм шефът – засмя се барманката. – Казвам се Ани.

Двете си стиснаха ръцете и очите на Ани се натъжиха.

– Ти да не си Холи на Сандра?

– Да. Тя ми беше леля.

– Сандра беше чудесен човек! Толкова жалко за нея... Беше по-млада от мен.

Холи отпи глътка и попита:

– Познаваше ли я добре?

Ани се изненада от въпроса.

– Разбира се! Тя споменаваше ли ме?

Холи беше сигурна, че ако познаваше леля си, Сандра щеше да й разкаже за Ани и каза:

– Да. Бях забравила. – После добави, за да е още по-убедителна: – Много съм заваяна.

Наложи се да прекъснат разговора, тъй като в барчето влязоха три възрастни двойки. Ани пусна в действие целия си чар и им връчи няколко ламинирани менюта. Холи се наслаждаваше на топлия въздух, който галеше голите ѝ крака, и отпиваше глътка след глътка. Представи си как леля ѝ беше седяла на бара и беше разказвала на Ани за племенницата си. Вероятно не беше споделила цялата истина. Холи също се затрудняваше да говори истината. Ген... Или тази част от семейството бяха лъжци по рождение? Майка ѝ беше експерт по лъжите.

– Още едно? – Ани вдигна празната чаша.

– Наливай – усмихна се Холи. Беше спокойна и почти забрави за паниката, която я обзе в къщата.

В бара беше приятно и уютно, музиката свиреше и нямаше за какво да се тревожи. На другия ден щеше да прегледа нещата на леля си и да намери каквото ѝ трябва. Какво толкова!

– Видя ли се с Ейдън? – попита Ани с поднос многоцветни коктейли в ръка.

Холи нямаше представа за кого говори и каза:

– Не.

– Е, най-късно утре ще се видите. Нали сте съседни. – Ани леко намигна и се залови да бърше чашите с кърпата на престилката си. – Хубавец е той.

– О! – рече Холи, като се стараеше да не издава неведението си.

– Дойде тук с приятелката си преди няколко години, но се разделиха. Не знам кой сложи край на връзката, но тя си замина. Жалко, такъв готин мъж...

Холи се запита какво ли щеше да си помисли Ейдън, ако знаеше как хората в селото го одумват пред непознати.

– Сигурна съм, че ще срещне друго момиче – рече тя, тъй като това беше подходящ за случая коментар. – Ако е наистина толкова красив, няма да е трудно.

– Само че Ейдън е много придирчив. Момичетата му се хвърлят на врата, а той учтиво ги избягва.

– Гледай ти – усмихна се Холи. Ани несъмнено обичаше да говори за Ейдън и докато го обсъждаше, очите ѝ грееха по-ярко и от рекламите за коктейли на бара.

– Ти... обвързана ли си? – попита Ани и се загледа в ръцете ѝ.

– Ако питаш дали съм омъжена, не съм. Но си имам приятел.

Ани едва ли не си отдъхна, но успя да се овладее.

– Радвам се за теб. И все пак гледай да се обадиш на Ейдън, нали сте съседни.

На Холи ѝ писна да слуша за съседа. Не ѝ се вярваше да е чак толкова прекрасен. Искаше Ани да ѝ разкаже за леля ѝ, но не се престаши да я попита дори след четири чаши от местното вино. Коремът ѝ изсвири още по-силно и тя се обърна към барманката:

– Ще тръгвам. Радвам се, че се запознахме.

– Доскоро, мила! Добре си дошла!

Холи разбра, че се е понапила, чак когато тръгна по хълма. Торбата с вече топлите кисели млека се удряше в краката ѝ, докато се клатушкаше към къщата. Джипът, който я подмина преди няколко минути, беше паркиран близо до пътеката и тя едва се промуши, за да прескочи ниската ограда.

– Кретен такъв – промърмори Холи и оправи страничното огледало, което завъртя, без да иска. Влезе и забеляза, че беше оставила прозореца отворен и лампите незагасени. Съжали, че не беше разопаковала багажа си, и потърси студентската фланелка на Рупърт. Беше ѝ я дал, за да спи с нея.

– Е, Холс, няма да е същото като да спиш с мен, но все пак е заместител!

Рупърт! Беше забравила да му прати съобщение, че е пристигнала! Как можа! Изрови телефона от чантата си на път към спалнята, но екранът беше тъмен. Главата ѝ се въртеше от виното и мисълта да търси зарядното в куфара беше като непреодолимото изпитание да изкачи Еверест. Отиде до тоалетната, легна на дивана и се зави с бодливото, ала чисто одеяло, което намери в един от шкафове. Затвори очи, дочу някакво жужене и след няколко секунди заспа...

EPA